

Vasara baigiasi lietingą rugpjūčio trečiadienį. Nebegaliu pasakyti, kokia tai diena. Apniukusi, vėsi, vieniša, beprotiška. Su Dmitrijumi kalbamės skaipu, jis atsisako susitikti, nes nenori niekur eiti, aš supykstu, išjungiu pokalbį, įniršęs parašau vieną, paskui antrą žinutę. Mano žodžiai kandūs, esu sarkazmo meistras. „Viso gero, komedija pasibaigė.“ Kai per valandą negaunu jokio atsakymo, suima dar didesnis siutas. Ir kitą žinučių seriją palydi tyla.

Toliau diena primena Pedro Almodóvaro filmo „Moterys ties nervų krizės riba“ (1988) ištraukas. Filmavimo kamera lėtai juda mano šviesiomis grindimis, ant jų – miegantis vyras raudonais marškiniais, šalia jo pusiau nugerta baltojo vyno taurė ir kelios tabletės. Ant grindų mėtosi paklodės, knygos, kojinės, tušti popieriaus lapai. Groja ispaniška muzika, bet vyras jos negirdi – stiprus migdomųjų ir vyno mišinys jį kaip reikiant atjungė. Lola Beltrán gailiai murkia: „Aš tokia nelaiminga, / nes tu nebemyli manęs. / Kodėl turėčiau stengtis pakeisti tavo sprendimą? / Būk laimingas, mano brangusis! / Niekada nepamiršiu tavo meilės...“ Nubudęs vyras išjungia radiją ir kartoja: prisimenu kiekvieną kartą, kai tu prisipažinai mylįs mane. Gyvenimas be tavęs nieko nereiškia. Kiek vyrų turėsiu įsimylėti, kol pamiršiu tave? Dar kartą pakartok, kad mane tebemyli.

Vyras laukia skambučio, bet nesulaukia. Tuščia telefoninių pranešimų dėžutė. Jokių naujų elektroninio pašto žinučių. Svirduliuodamas atsikelia, pasiima didelį celofaninį maišą ir ima krauti likusius Dmitrijaus daiktus: baltus apatinius, juodas kojines, languotus marškinius, kūno losjoną, kompiuterio laidus, dantų šepetuką. Kiekvienas daiktas primena jį. Norėčiau jį nužudyti, nors vienintelis jo nusikaltimas – kad buvo trumpai mane įsimylėjęs. Vyras išeina į balkoną, išmeta maišą ir verkia. Pro šalį skubanti moteris stabteli ir pakelia akis į verkiantį vyrą. Jei tai būtų filmas, dvi ašaros užtikštų moteriai ant skruosto.

Rašyti laiškus, į kuriuos nebus atsakymo, juokinga. Įsimy-lėjimas truko tik vienuolika savaičių. Gedėjimas tęsis aštuonerius metus. Kamera priartėja prie vyro lūpų, kurios repetuoja La Lupès dainą „Tikras teatras“ iš to paties Almodóvaro filmo. Čaižus liūdnas balsas: „Tu apgaulingai apsimeti, kad tau skauda, / bet negaišk laiko vaidindamas. / Mintinai žinau šį vaidinimą. / Melagio vaidmuo kaip tik tau. / Po visko, kas atsitiko, atrodo, / kad tu būtent toks ir esi. / Mane apakino tavo aistringi bučiniai, / nors tu šaltakraujiškai melavai. / Bet uždanga nusileido: / Teatras, tikras teatras – / Tai tau labiausiai sekasi – / meistriškai surepetuotas melas...“

Pasibaigusi Vilniaus vasara. Kiemuose besimėtančios alaus skardinės, vaikinai berankoviais marškinėliais, su kokakolos buteliais sėdintys ant Vokiečių gatvės suolų, pro šalį skuba rūkančios moterys liulančiomis krūtimis, jų kvėpalai sunkūs kaip tropikų vaisiai, angliškai kalbantys prakaituoti turistai, ieškantys keptos žuvies ir alaus,

įnirtingai signalizuojantys ir besikeikiantys dviratininkai, automobilių spūstis, plikai skustas pusnuogis gėjus, kalbantis telefonu, ant jo nugaros – didelė penio tatuiruotė ir užrašas: „Čiulpk bybj!“, ir aš, suspaudęs rankoje negyvą mobilųjį.

Dabar išsiskyrimai labai panašūs: keiksmazodžiai telefono žinutėse, įžeidinėjimai skaipu, užblokavimas feisbuke ir instagrame. Išmaniausiems interneto vartotojams – dar ir „Tumblr“. Dmitrijus labai įžeidus, o mano gebėjimas įskaudinti nepralenkiamas. Užtenka trijų žinučių, kad jis nustotų su manimi kalbėtis. Ir jokie virtualūs atsiprašymai, maldavimai, ašaros, šliaužiojimas keliais, dovanos, Dmitrijaus persekiojimas Vilniaus gatvėse nepadeda. Tačiau su išsiskyrimais taikomasi skirtingai.

Dmitrijui buvau padovanojęs sidabrinį „Panther“ dviratį. Kai išsiskyrėme, atidavė jį mano pusseserei Monai. Parmyniau dviračiu į centrą iš Antakalnio. Dmitrijus vis dar neatsakinėjo į mano žinutes – vasaros pabaigos tyla. Beprotiškas planas: nunešti dviratį į jo mamos butą ir palikti. Dmitrijus gyvena Konstitucijos prospekte, monolitiniame sovietiniame daugiaaukštyje, kurį dabar apsupę stikliniai dangoraižiai. Butas tryliktame aukšte. Liftas neveikia, mano draugas Edmundas velka dviratį į viršų, mes su jo žmona trypčiojame namo prieangyje. Duris atidaro Dmitrijaus motina, Edmundas įbruka jai dviratį, pasako, kad Dmitrijus buvo pamiršęs jį pas pažįstamą, ir pasileidžia laiptais žemyn. Motina nespėja pasakyti *spasibo*¹, jos didelės iškilios akys išsiplečia iš nuostabos. Sparčiu žingsniu tolstame Konstitucijos prospektu link Baltojo tilto.

Išsiskyrimas su Dmitrijumi – viena iš mane baudžiančių nesėkmių, kurią lydi ne tik nusivylimas, neviltis, pyktis, bet ir galimybė pasijuokti iš toksiško dabarties pozityvumo. Kai skausmą numalšinu raminamaisiais ir vynu, anarchistiškai džiūgauju, kad pripažinęs praradimą nepuolu pasakoti savo istorijos kaip tragedijos. Man ji labiau primena komediją, romansą, kartais net satyrą. Visi įvykiai – svarbūs, nes jie ne tik stumia mano istoriją priekin, bet ir verčia mane suprasti, kas yra meilė, seksas, kontaktas, intymumas, netikėtumas, erotika, svetimo vyro kūnas, malonumas, tikslas, judėjimas, užsimiršimas.

¹ Ačiū. (Rus.)